

Bediüzzaman'a talebeleri nazar değdiriyor muydu? Onlar kötü niyetli ve amacı dünyalık olan insanlar değildi. Ama Üstâd yine "isabet-i ayn oluyor" demiş. Bu, sevgi muhabbetle bakmanın da isabet-i ayn olacağı anlamına gelmiyor mu?

Bizim kanaatimize göre Üstad'ın durumu çok özel ve Risale-i Nur'un azami ihlas sırrını zedelememek için verilmiş bir durumdur. Bu sebeple Üstadımız hem kendinin **ziyaret** edilmesini, hem **elinin öpülmesini** hem de **yüzene dikkatle bakılmasını** istemiyordu.

Bu üç husus da Risale-i Nur'un azami ihlas sırrının bozulmaması için alınan manevi birer tedbir ve perhizlerdi. Hatta Allah bu durumu korumak için ona **merdümگیرizlik** hastalığını da vermiş, ta ki insanlarla ihtilat etmekten sakınsın.

Ağabeylerin bakışları belki muhabbetli ve hürmetli olabilir, ama azami ihlasın korunması adına yine de Üstadımız bu tarz bakışlardan da rahatsız oluyordu ya da olduruluyordu.

Gerçekten ülkenin dört bir tarafından gelen insanların "**Bu büyük bir evliya...**" diyerek, hayret ve hayranlıkla sana dikkatle bakması zor bir durumdur. Bu bakışların bir ikisi zarar vermese bile, toplamının gücü hem maddi hem de manevi zarar verebilir. Bu da işin ayrı bir boyutu...